

Sygn. akt II AKa 464/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grażyna Świdorska - Wandor

Sędziowie: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

SSA Danuta Matuszewska

Protokolant: referent-stażysta Patrycja Gałęzowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błażejaka

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r.

sprawy

M. P.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 24 września 2012 r., sygn. akt **IV K 185/11**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Sygn. akt II AKa 464/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę **A. P.** i **M. P.** oskarżonych o to, że w okresie od 3 listopada 2008r. do dnia 4 grudnia 2008r. w O. doprowadzili Przedsiębiorstwo (...) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 662.637,42 zł, polegającego na wprowadzeniu w błąd, przy zawieraniu umowy kupna kruszywa na przedłużony termin płatności, co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 września 2012r. w sprawie IV K 185/11:

oskarżonych A. P. i M. P. uniewinnił od popełnienia zarzucanego im czynu;

na podstawie art.632 pkt 1 kpk w zw. z art.640 kpk kosztami postępowania obejmującymi wydatki Skarbu Państwa obciążył oskarżyciela subsydiarnego Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. i uznał je za uiszczone;

na podstawie art.13 ust.1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżyciela subsydiarnego Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,-zł. tytułem opłaty;

na podstawie art.632 pkt 1 kpk w zw. z art.640 kpk w zw. z art.616 § 1 pkt 2 kpk zasądził od oskarżyciela subsydiarnego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. na rzecz A. P. kwotę 1.320,-zł. oraz na rzecz M. P. kwotę 1.320,-zł. tytułem zwrotu kosztów obrony.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego M. P. od zarzucanego mu czynu i zarzucając mu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.286 § 1 kk i niewłaściwą wykładnię tegoż przepisu poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. P. swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstwa z art.286 § 1 kk, jako że oskarżony nie miał zamiaru wyłudzenia towaru, na co wskazuje jego zachowanie już po upływie terminów płatności za wystawione faktury, pomimo że w rzeczywistości jego zachowanie stwarzało jedynie pozory zamiaru wywiązania się z zobowiązania;

II. obrazę przepisów postępowania tj. art.410 kpk w zw. z art.175 zd. 1 kpk oraz art.410 kpk w zw. z art.7 kpk i 4 kpk polegającą na:

- uwzględnieniu przez Sąd wyjaśnień oskarżonego M. P. jako wiarygodnych i uznaniu ich za jedną z podstaw wyroku pomimo, że wyjaśnienia oskarżonego były wewnątrznie sprzeczne i nasuwały wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione,
- uznaniu dowodu w postaci polecenia przelewu oraz umowy z dnia 10 kwietnia 2009r. zawartej z przedsiębiorstwem (...) jako wystarczających do uznania, że zachowanie oskarżonego po upływie terminów płatności faktur wskazuje na brak zamiaru wyłudzenia towaru;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia, polegających na:

- przyjęciu, że podejmowane przez oskarżonego M. P. działania po zawarciu umów sprzedaży kruszywa, zmierzają do uzyskania środków na zaspokojenie roszczeń pokrzywdzonej spółki, które to działania stanowiły podstawę do określenia przez Sąd zamiaru oskarżonego M. P. w chwili dokonania czynu i doprowadziły do uznania, iż brak jest w zachowaniu oskarżonego znamion czynu zabronionego;
- niewłaściwym ustaleniu, iż oskarżony M. P. wyrażał wolę uregulowania zadłużenia na rzecz pokrzywdzonej spółki, jednakże ze względu na trudną sytuację finansową nie był w stanie wywiązać się z zobowiązania, pomimo, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż pod koniec roku 2008r. oraz na początku roku 2009r. Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o. posiadało wierzytelności oraz uzyskało sumę ok. 380.000,-zł należności z tytułu wykonanych umów z przedsiębiorstwami (...), (...) oraz (...) – przy braku wyjaśnienia przez oskarżonego na co te kwoty zostały przeznaczone i dlaczego nie zaspokojono z nich pokrzywdzonego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego M. P. za winnego przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że oskarżony M. P. mając świadomość niemożności zapłaty za kolejno pobierany towar zawierał kolejne umowy z pokrzywdzonym doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Podejmowane w późniejszym czasie czynności, które Sąd I instancji uznał za świadczące o dobrej woli oskarżonego miały – w ocenie apelującego – charakter pozorny. Skarżący podkreślił nadto, że oskarżony M. P. w czasie kiedy miał zapłacić należności pokrzywdzonemu dysponował kwotą około 380.000,-zł., które mógł przeznaczyć na przynajmniej częściowe uregulowanie tych należności, czego nie uczynił i nie był w stanie wyjaśnić na co została przeznaczona ta kwota. Odnosząc się do umowy z firmą (...), na którą powoływał się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia apelujący wskazał, że umowa ta nie dawała spółce oskarżonego żadnych gwarancji współpracy i uzyskania należności w kwocie 3.000.000,-zł.

Wyrok w odniesieniu do oskarżonego A. P. uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela substydianego jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, choć nie wszystkie zarzuty są trafne i tylko jeden z jej wniosków znajduje podstawy zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w realiach powyższej sprawy. Niezależnie bowiem od trafności podniesionych zarzutów podkreślenia wymaga, że wniosek skarżącego o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego M. P. za winnego jest sprzeczny z jednoznaczną treścią przepisu art.454 § 1 kpk, który stanowi że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji. Aprobata Sądu Apelacyjnego zyskał natomiast wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Uniewinnienie oskarżonego M. P. jawi się bowiem jako zdecydowanie przedwczesne.

Przed przystąpieniem do omawiania zarzutów apelacji należy jednoznacznie wskazać, że zakres podmiotowy zaskarżenia w powyższej sprawie jest inny niż to przyjął Sąd I instancji a co znalazło swój wyraz w zarządzeniu o przesłaniu apelacji (k.439 akta sprawy). Otóż z treści apelacji (zarówno części zasadniczej jak i uzasadnienia) wynika wprost, że skarżący kwestionuje wyrok Sądu Okręgowego jedynie z części uniewinniającej oskarżonego M. P.. Uznać zatem należało, że wyrok w części uniewinniającej oskarżonego A. P. uprawomocnił się. Podkreślenia wymaga, że taka sytuacja procesowa (prawomocne uniewinnienie jednego z oskarżonych i uchylenie do ponownego rozpoznania wyroku uniewinniającego drugiego z oskarżonych) w realiach powyższej sprawy nie powoduje sprzeczności. Nawet bowiem gdyby po ponownym rozpoznaniu sprawy doszło do uznania, że oskarżony M. P. dopuścił się czynu zabronionego to wskazać należy, że uniewinnienie drugiego z oskarżonych – A. P. miało zupełnie inne podstawy faktyczne (str.12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Ustosunkowując się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zważyć należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od zgodnego z przepisami postępowania karnego przeprowadzenia dowodów oraz od prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Podstawę zatem wyroku stanowić może tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Sąd ma obowiązek badania i uwzględnienia w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów przekonanie co do jego winy w zakresie przypisanych mu czynów powinien logicznie i przekonywująco uzasadnić. Uzasadnienie winno tym samym wyraźnie wskazywać, na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyte rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciw nim, wyjaśniać wszystkie istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkowywać.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko pełnomocnika oskarżyciela substydianego, że istnieją przesłanki pozwalające uznać, że Sąd Okręgowy uchybił zasadom związanym z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Dokonał bowiem dowolnej oceny materiału dowodowego, wbrew obowiązującym w tym zakresie przepisom. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena tych dowodów wykracza poza granice określone w art.7 kpk, w szczególności nosi cechy dowolności.

Sąd Okręgowy winien wykazać się większą dociekliwością w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza w części, która pozwoliłaby mu wykazać jaki zamiar towarzyszył oskarżonemu w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. W rozpoznawanej sprawie odkrycie zamiaru towarzyszącego oskarżonemu jest zagadnieniem podstawowym. Jest to możliwe, gdy podejmie się próbę przeprowadzenia analizy okoliczności czynu, zarówno o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym w taki sposób, że nie pozostaną żadne wątpliwości co do zamiaru towarzyszącemu oskarżonemu. Należy przy tym pamiętać, że wszelkie wątpliwości, o ile nie zdoła się ich usunąć zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stosując zasadę określoną w przepisie art.7 kpk, należy rozstrzygnąć w oparciu zasadę in dubio pro reo. Podkreślić należy, że użycie tej reguły jest ostatecznością, tzn. można

się nią posłużyć tylko wtedy, gdy wnioski wyprowadzone z oceny materiału dowodowego są na tyle równoważne (w jego świetle, doświadczenia życiowego, zasad logicznego rozumowania) i sprzeczne zarazem, że nie można dokonać wyboru jako jedynie słusznej określonej wersji procesów psychicznych, które miały towarzyszyć sprawcy w chwili zdarzenia.

Rację ma skarżący, że Sąd Okręgowy dopuścił się mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazy przepisów postępowania w zakresie gromadzenia i oceny materiału dowodowego. Poza sferą zainteresowania procesowego Sądu I instancji znalazła się istotna dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego M. P. umowa jaka wiązała Spółkę (...) z przedsiębiorstwem (...), które – według wyjaśnień oskarżonego – miało nabyć towar pochodzący od oskarżyciela subsydiarnego. W ustaleniach stanu faktycznego dokonanych przez Sąd Okręgowy nie sposób znaleźć informacji co stało się z kruszywem, które zostało wysłane przez oskarżyciela subsydiarnego zgodnie z zamówieniami nr: (...) i na jakiej zasadzie Spółka (...) prowadziła swoją działalność. Z wyjaśnień oskarżonego M. P. (str.6 uzasadnienia wyroku) wynika, że odbiorcą przedmiotowego kruszywa miała być spółka (...). W swych wyjaśnieniach oskarżony M. P. podał nadto, że jedynym majątkiem spółki (...)” był samochód dostawczy i sprzęt biurowy. Można z tego wnioskować (Sąd Okręgowy nie poczynił bowiem w tym zakresie żadnych ustaleń), że działalność spółki (...) polegała na zamawianiu materiałów a następnie ich dalszej odsprzedaży i uiszczaniu należności za pobrany towar z należności uzyskanych od końcowych nabywców. Aby zatem ocenić, czy w przedmiotowej sprawie doszło wypełnienia znamion przestępstwa oszustwa należy w toku postępowania dowodowego ustalić jak była treść umowy oskarżonego z przedsiębiorstwem (...), które – wg. twierdzeń oskarżonego M. P. – miało być nabywcą kruszywa dostarczanego przez oskarżyciela subsydiarnego. Ustalenia w tym zakresie będą ważnym elementem przy ustaleniu zamiaru jaki towarzyszył oskarżonemu w chwili składania kolejnych zamówień, co z kolei ma bezpośredni wpływ na ocenę, czy doszło do wyczerpania znamion z art.286 § 1 kk. Wskazując na czynności podejmowane przez oskarżonego po złożeniu przedmiotowych zamówień u oskarżyciela subsydiarnego Sąd I instancji w ocenie materiału dowodowego pominął tak istotną kwestię jak strata, z jaką spółka (...) zakończyła 2008r. (str.4 uzasadnienia wyroku). To również (poza wskazanymi wyżej składnikami majątku spółki) wskazuje na konieczność ustalenia zasad działalności spółki, gdyż ze zgromadzonego na obecnym etapie postępowania materiału dowodowego wynika, że spółka oskarżonego nie dysponowała własnymi środkami na zapłatę pobranego towaru a faktycznym płatnikiem był ostateczny odbiorca. Niezbędnym zatem jest ustalenie warunków umowy jak łączyła spółkę (...) z przedsiębiorstwem (...) aby ustalić zamiar oskarżonego M. P. w chwili składania kolejnych zamówień, w kontekście znamion z przestępstwa z art.286 § 1 kk.

Rację ma skarżący twierdząc, że uznanie dowodu w postaci polecenia przelewu oraz umowy spółki (...) z przedsiębiorstwem (...) jako wystarczających do uznania, że oskarżony nie miał zamiaru wyłudzenia towaru od pokrzywdzonego jest przejawem dowolnej, nie zaś swobodnej, zgodnej z treścią art.7 kpk oceny dowodów. Odnośnie polecenia przelewu podkreślenia wymaga, że oskarżony M. P. miał pełną świadomość (k.107v akt sprawy), że z uwagi na brak środków na koncie przelew taki nie zostanie zrealizowany. Niezrozumiałym zatem jest dlaczego Sąd Okręgowy takie zachowanie oskarżonego uznał za świadczące o braku po jego stronie zamiaru oszustwa. Oczywiście jest, że zamiar sprawcy przy przestępstwie z art.286 § 1 kk należy badać w chwili czynu, nie zaś po nim ale skoro Sąd I instancji wskazał na to zachowanie oskarżonego jako mające świadczyć o jego dobrej woli w relacjach z pokrzywdzonym to należało wskazać na nieprawidłowość takiego rozumowania. Równie nieprawidłowe są wnioski jakie Sąd Okręgowy wywiódł z umowy jaką spółka prowadzona przez oskarżonego M. P. zawarła z przedsiębiorstwem (...). Na wstępie podkreślenia wymaga, że dokument o jakim mowa datowany jest na 10.04.2009r. a zatem został podpisany kilka miesięcy po złożeniu ostatniego zamówienia u pokrzywdzonego. Nie sposób zatem uznać, że składając kolejne zamówienia na dostawę kruszywa oskarżony miał powody do uznania, że będzie dysponował środkami o jakich mowa w tym dokumencie. Niezależnie od powyższego wskazać należy na słuszne stanowisko skarżącego, że umowa z dnia 10.04.2009r. nie dawała spółce oskarżonego żadnych gwarancji współpracy i uzyskania należności w wysokości 3.000.000,-zł. Jak wynika bowiem z zeznań świadka A. K. (którym Sąd Okręgowy w pełni dał wiarę – str.10 uzasadnienia wyroku) umowa ta do niczego nie zobowiązywała (k.207-207v akt sprawy).

Słusznie również skarżący zarzuca Sądowi I instancji niewyjaśnienie istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności na co zostały przeznaczone środki w kwocie ok. 300.000,-zł., które oskarżony otrzymał od przedsiębiorstwa (...) w

okresie, w jakim należności na rzecz pokrzywdzonego były wymagalne. Wyjaśnienia oskarżonego M. P. w tym zakresie są wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony bowiem twierdzi, że zostały przekazane na opłaty postojowe związane z dostawami od pokrzywdzonego, które nie były odbierane przez (...) (k.108 akt sprawy), z drugiej zaś – że nie wie na co te pieniądze zostały przeznaczone (k.109 akt sprawy).

Wskazane wyżej uchybienia w zakresie gromadzenia i oceny materiału dowodowego nie mogły doprowadzić do prawidłowych ustaleń faktycznych w powyższej sprawie co do okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego jej rozstrzygnięcia. Ustalenia te bowiem, polegające na uznaniu, że w zachowaniu oskarżonego M. P. brak jest znamion zarzucanego mu przestępstwa należy uznać za co najmniej przedwcześnie.

Aprobując w pełni zarzuty apelacji oparte o przepis art.438 pkt 2 i 3 kpk wskazać należy, że w kontekście całej apelacji zarzut obrazy prawa materialnego uznać należy za chybiony. Podkreślenia bowiem wymaga, że zarzut obrazy prawa materialnego unormowany w przepisie art.438 pkt 1 kpk może zostać uznany za zasadny tylko wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje ustalonego przez sąd orzekający stanu faktycznego. Innymi słowy, gdy przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sąd orzekający dokonał niewłaściwej subsumpcji. Przechodząc na grunt powyższej sprawy wskazać należy, że jeżeli sąd uznał, że oskarżony nie miał zamiaru wyłudzenia towaru to konsekwencją tego było uniewinnienie go od zarzutu popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk. Nie sposób zatem czynić sądowi w takiej sytuacji zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art.286 § 1 kk poprzez jego niewłaściwą wykładnię. W powyższej sprawie skarżący kwestionuje natomiast (na obecnym etapie postępowania słusznie) ustalenia faktyczne, które doprowadziły sąd orzekający do uznania, że w chwili czynu oskarżony nie miał zamiaru wyłudzenia towaru.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uchylił wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, uwzględniając wskazania Sądu Odwoławczego jak stanowi przepis art.442 § 3 kpk, Sąd Okręgowy będzie musiał ustalić zamiar jaki towarzyszył sprawcy w chwili czynu. Przeprowadzenie rzetelnego i zgodnego z przepisami prawa dotyczącymi postępowania dowodowego postępowania, a także dokonanie całościowej i zgodnej z regułami logicznego wnioskowania prawniczego oraz zasadami doświadczenia życiowego analizy zgromadzonego materiału dowodowego pozwoli na niebudzące wątpliwości rozstrzygnięcie w sprawie a w razie uznania oskarżonego winnym, dokonanie subsumpcji zachowania oskarżonego pod właściwe przepisy kodeksu karnego. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w razie uznania braku podstaw do uniewinnienia oskarżonego Sąd I instancji będzie musiał dokonać – oczywiście w ramach ustaleń faktycznych co do zarzutu stanowiącego określone zdarzenie historyczne – zmian w opisie czynu w stosunku do tego przedstawionego przez autora subsydiarnego aktu oskarżenia. Dla jasności przekazu oraz aby nie narazić się na zarzut narzucania sądowi ponownie rozpoznającemu sprawę ustaleń określonej treści Sąd Apelacyjny odniesie się w tym miejscu do treści subsydiarnego aktu oskarżenia.

Najistotniejszym elementem aktu oskarżenia jest opis zarzucanego czynu i jego kwalifikacja prawna, na co składa się:

1. dokładne określenie zarzucanego oskarżonemu czynu ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu, okoliczności jego popełnienia, skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody,
2. wskazanie przepisów ustawy karnej, pod które zarzucany czyn podpada. Obejmuje, poza przepisem szczególnym, m.in. działanie czynem ciągłym, jeżeli zachodzą warunki do takiej kwalifikacji.

Przechodząc na grunt subsydiarnego aktu oskarżenia w powyższej sprawie stwierdzić należy, że nie zawiera on wszystkich wymaganych elementów. Wskazany został czas i miejsce popełnienia przestępstwa. Odnosnie miejsca oceny wymaga czy należy przyjąć O., czy też G.. Zgodnie bowiem z treścią art.6 § 2 kk za miejsce popełnienia przestępstwa uważa się miejsce, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego było zobowiązany, albo gdzie skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Zawarte na końcu aktu oskarżenia sformułowanie „polegającego na wprowadzeniu w błąd, przy zamieraniu umowy kupna kruszywa na przedłużony termin płatności, co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy” uznać można za określenie sposobu działania sprawców (pierwotnie bowiem było dwóch oskarżonych). Okoliczności

popelnienia przestępstwa przedstawione przez autora subsydiarnego aktu oskarżenia nie zostały jednak precyzyjne określone. Nie wchodząc – ze względów powyżej wskazanych – w szczegóły wskazać jedynie należy, że przecież pokrzywdzony nie rozporządził wskazaną w skardze kwotą a określonym towarem. Rozporządził zatem mieniem w postaci kruszywa o określonej wartości, nie zaś określoną kwotą pieniędzy. Nadto podkreślenia wymaga, że opis czynu winien wskazywać na wszystkie znamiona zarzucanego przestępstwa. W przedmiotowym subsydiarnym akcie oskarżenia, w którym zarzuca się oskarżonym popelnienie przestępstwa z art.286 § 1 kk poważnym brakiem jest nie zawarcie określenia „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” lub innego o tożsamym znaczeniu. Nadto, jeżeli jeden zarzut stawiany jest dwóm oskarżonym to w akcie oskarżenia winien znajdować się zapis dotyczący ich wzajemnych relacji w popelnieniu zarzucanego im czynu, np. poprzez określenie „działając wspólnie i w porozumieniu”. Ostatnia uwaga jest czyniona jednak jedynie na marginesie, wobec prawomocnego uniewinnienia jednego z oskarżonych – A. P.. Zarzucane przestępstwo z art.286 § 1 kk nie jest przestępstwem trwałym a zatem, jeżeli stawia się zarzut popelnienia go w określonym przedziale czasowym to należy określić, czy jest to czyn ciągły w rozumieniu art.12 kk, czy też ciąg przestępstw w rozumieniu art.91 § 1 kk, co winno znaleźć odzwierciedlenie w opisie czynu oraz (w wypadku uznania czynu za czyn ciągły) również w jego kwalifikacji prawnej. Nadto wskazać należy, że przyjęta w akcie oskarżenia wartość szkody implikuje uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu o art.294 § 1 kk, gdyż jest to mienie znacznej wartości, zgodnie z treścią art.115 § 5 kk. Uwagi poczynione powyżej przez Sąd II instancji sąd ponownie rozpoznający sprawę będzie musiał mieć na uwadze oczywiście jedynie wówczas gdy uzna, że brak jest podstaw do wydania wyroku uniewinniającego. W przypadku orzeczenia innego rodzaju, sąd ten będzie władny do dokonania zmian w opisie czynu i kwalifikacji prawnej (poprzedzonej stosownym pouczeniem) nie wychodząc poza granice historyczne zdarzenia będącego przedmiotem osądu.

Następnie Sąd I instancji – w razie konieczności - winien sporządzić w sposób prawidłowy, odpowiadający wymogom wskazanym w art.424 kpk uzasadnienie wyroku. W uzasadnieniu tym powinien dokonać analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, wskazując w jaki sposób ocenił poszczególne dowody i na jakich przesłankach opierał się w tym względzie.